

Un călător belgian (valon) redă o afirmație a Domnului Nicolae Mavrocordat despre care opinăm că este falsă sau îi aparține belgianului, anume că <această credință a noastră seamănă mai mult cu un labirint de superstiții, decât cu un sistem rațional și logic> (N. Iorga-Istoria românilor, vol. VII. Reformatorii, Buc., 1938, pag. 12). Afirmația belgianului este o gogomănie, căcio credința e unică în ansamblul ei, doar riturile diferă. Apoi, Domnul avea studii teologice, deci nici vorbă de așa ceva. Că era mai cosmopolit este posibil, dar că ar fi făcut o astfel de afirmație este improbabil.

Aflăm din Rev. Istorică Vol. XXIX, no. 7-12, iulie-dec. 1943 (pag. 229-231, autor Jean Gouillard), că domnitorul purta corespondență cu un arhiepiscop de Canterbury, domnul William Wake. Domnitorul avea o bază teologică (posibil și studii teologice). Prințul trimisese opera <De Officiis> în omagiu Primatului britanic, precum și lucrări manuscrise pentru care britanicul confirmă primirea lor într-o scrisoare distinctă: un Ioan Klimax și Cele Patru Evanghelii, însoțite de scrisoarea Prințului. Catalogul Bibliotecii Principelui (verificat de domnul Iorga) cuprinde un număr mare de ediții engleze biblice, clasice, creștine, apărute la Londra, Cambridge, Oxford.

Corespondența dintre cei doi a fost prilejuită de apariția editată a lucrării <De Officiis>, pe care arhiepiscopul William Wake pare a fi avut-o deja înainte de primirea lucrării de la Domnitorul Nicolae Mavrocordat.

Scriș pro-bono azi, joi douăsprezece avgust an curgătoriu douămiidouăzecișunu, cu pioșenie pentru sighet online.

Scriș de Valentin-Claudiu I. DOBRE și Gheorghița N. Dobre din surse scrise și internet